Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 39

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Diamantul furat

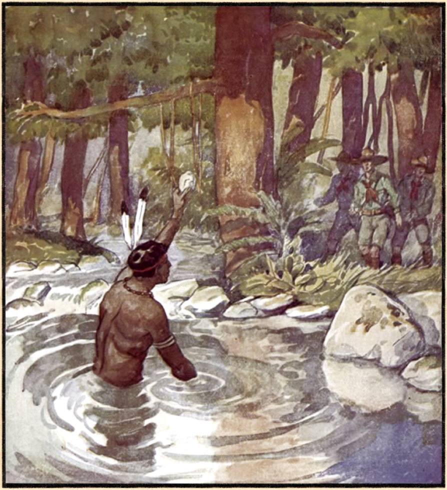

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETASI“

trescu Victor (Loco); 1076) Poserbinschi Anatoli (Chișinău); 1077) Peagu Niculau (Pitești); 1078) Popescu Cornel (Loco); 1079) Patraulea Paulina (Loco); 1080) Petrescu Th. Vasile (Loco); 1081) Pop Emil și Cornel (Gârbovița-Aiud-Alba); 1082) Parper Beno (Cernăuți); 1083) Petrache S. Vasile (Loco); 1084) Popescu St. Ion (Loco), 1085) Popescu N. Mihai (Loco); 1086) Petrescu Lidia (Loco); 1087) Procopovici Eduard (Loco); 1088) Pora Alex. (Loco); 1089) Ploscaru T. Mircea (Craiova); 1090) Păunescu Mihail (Giurgiu); 1091) Popescu Gheorghe (Loco); 1092 Popa Costel (Craiova); 1093) Polis Spiru Mihai (P.-Neamț); 1094) Pavek I. Gheorghe (Loco); 1095) Păunescu Gh. Gheorghe (Câmpina); 1096) Popovici Mihail (Gura-Ocniței Dâmbovița); 1097) Pulca Mircea (Cluj); 1098) Petrovici Sterică (Loco); 1099) Pavel Marcela și Florea (Ploești), 1100) Pellianu M. Dorica (Pitești).

1101) Paraschiv Eugeniu (Loco); 1102) Popescu E. Aurel (Loco); 1103) Podhorsky Nana (Loco); 1104) Pop Rodica (Chișinău); 1105) Petrescu A. Tomis (Tg.-Mureș); 1106) Perhaița Alexandru (Tg. Lăpușului-Someș); 1107) Pârvan C. Constantin (Ploești); 1108) Popescu Baldovin Gh. Mircea (R.-Sărat); 1109) Pop Iulian (Cluj); 1110) Popovici Liviu (Storojineț); 1111) Păunescu Gheorghe (Insurăței-Brăila); 1112) Păunescu Vasile (Câmpina); 1113) Petrescu Aglaia (Botoșani); 1114) Popescu Nicolae plut. aviator (Tecuci); 1115) Popescu M. Dinu (Târgu-Cărbunești-Gorj); 1116) Perzin I. Ștefan (Caransebeș); 1117) Popescu N. Gh. Ștefania (R.-Vâlcea); 1118) Popescu Florin (Loco); 1119) Petrescu Iulian (Galați); 1120) Pârvulescu V. Vasile (Loco); 1121) Petruțiu N. Nicolae (Săliște-Sibiu); 1122) Popescu C. Laurențiu (Loco); 1123) Passa M. Mircea (Loco); 1124) Petru Sandu (Bârlad); 1125) Popa I. Ioan (Bacău); 1126) Popescu N. Mircea (Moreni); 1127) Peptănaru Gheorghe (Adjud-Putna); 1128) Popa I. Cornelia (Teiuș-Alba); 1129) Popescu T. Mircea (Loco); 1130) Predescu-Rion-Michael Sorin (Loco); 1131) Pop Ionel (Cluj); 1132) Pop Tamara (Tg.-Mureș); 1133) Rusnac Ștefan (Văscăuți-Bucovina); 1134) Rovitz Sidonia (Băicoi-Prahova); 1135) Robănescu D. Nicu (Loco); 1136) Rudeanu P. Gheorghe (Curtea de Argeș); 1137) Rotaru I. Silvestru (Grămești-Dorohoi); 1138) Referendaru Ion (R.-Vâlcea); 1139) Roșca Emilia (Orăștie-Hunedoara); 1140) Racoți Ștefan (Ploești); 1141) Rădulescu Aurel (Loco); 1142) Rădulescu Vasilică (Nehoiu-Buzău); 1143) Racoviță Ion (Cahul); 1144) Rațiu Mircea (Turda); 1145) Radu A. Valeriu (Loco); 1146) Renert Teodor (Oravița); 1147) Rădescu Constantin (Pitești); 1148) Robu S. Traian și Ștefănescu Dumitru (Dorohoiu); 1149) Rozenberg F. (Vaslui); 1150) Rădulescu I. Gheorghe (Loco); 1151) Rădulescu C. Mircea (Loco); 1152) Radacovici D. Const. Eugeniu (Brăila); 1153) Rozenberg Marcel (Focșani); 1154) Rădulescu C. Amelia (Pitești); 1155) Rezeanu Alexandru (Craiova); 1156) Rașcovschi Benedict (Focșani); 1157) Roman Dimitrie (Suceava); 1158) Ristea Năstase (Carmen Sylva-Constanța); 1159) Rusu Mircea (Cluj); 1160) Rădulescu Ionel (Pitești); 1161) Rusu Octavian (Cluj); 1162) Racoviță Alexandru (Roman); 1163) Roșescu Ilie (Rasoviceni-Caliacra); 1164) Rudenca Mihail (Ceadâr Lunga Tighina); 1165) Repede V. Ionel (Vulcan-Hunedoara); 1166) Rogozan Mircea (Timișoara); 1167) Rânceog Valeriu (Chișinău); 1168) Rozental Tiberiu (Dej-Someș); 1169) Rusu Gică (P.-Neamț); 1170) Radian Victor (Loco); 1171) Radus A. (Loco); 1172) Rădulescu Fănel (Pitești); 1173) Riga T. I. Nicolae (Loco); 1174) Roman O. Victor (Chișinău); 1175) Rogozea Constantin (Loco); 1176) Rusu Mircea Ioan (Zalău-Sălaj); 1177) Ravici Iacob (Hotin); 1178 Roșu F. Otto (Loco); 1179) Rădulescu Gh. Ilie (Brăila); 1180) Rădulescu Lenin (Loco); 1181) Rădulescu N. Niculina Verona (Loco); 1182) Révész Ludwig (Orșova); 1183) Rădulescu Mary (Loco); 1184) Radu I. Const. (Loco); 1185) Rădulescu Mircea (Loco); 1186) Răducănescu Nicu (Buzău); 1187) Rădulescu Marin (Loco); 1188) Roșeală Gheorghe (Ernuteni-Mureș); 1189) Roată Andrei (Hunedoara); 1190) Rădulescu I. Romulus (Loco); 1191) Rotaru Aurelia (Galați); 1192) Roșca C. Traian (Caracal); 1193) Rădulescu S. Rodica (Brăila); 1194) Săndulescu G. Eugen (Loco); 1195) Schlegel Valentin (Iași); 1196) Sabău Dimitrie Tuțu (Arad); 1197) Suflery Gheorghe (Cetatea Albă); 1198) Stănculescu I. Mihai (Loco); 1199) Stănescu Dan (Loco); 1200) Saraga Bibi (Loco).

URMARE IN No. VIITOR

DIAMANTUL FURAT

CAPITOLUL I

Orașul magic

Goyaz e un oraș de vre-o cincisprezece locuitori, situat într'un cerc de munți la poalele marei Sierre Santa Rita.

Orașul e străbătut de Rio Urubu care izvorește din Sierra Santa Rita și se varsă în Rio Tocantius.

La vreo sută cincizeci de kilometri de aci, spre vest izvorește Rio Grande unul din cele mai mari fluvii ale Braziliei, care scoborând spre nord, ia numele de Rio Araguaya și după ce parcurge mai mulți kilometri se varsă în Oceanul Atlantic.

Provincia Goyaz e renumită pentru minele sale diamantifere.

In capitala acestei provincii ajunseseră, cei trei cercetași italieni: Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega zis Jan Bart, după dificila traversare a deșertului Camapuan, unde puțin lipsise să nu moară de sete și de foame...

Cei trei tineri erau de mai multe zile trași la hotelul „Sierrei Santa-Rita" și complet restabiliți se pregăteau să plece din nou.

Discutau tocmai itinerariul, după un prânz gustos.

— Făcusem planul, observă Marius, să vizităm toate principalele orașe de la răsărit: San Paolo. Rio de Janeiro, Campos...

Raimond îl întrerupse:

— Mi se pare că ne-am depărtat destul de simțitor de la acest itinerar! N'ași fi de părere să înaintăm în direcția asta. Suntem tineri și vom avea timp să ne mai întoarcem prin locurile acestea. Eu propun să urcăm spre nordul Braziliei, de vreme ce Brazilia e atât de mare încât dac'am voi s'o vizităm absolut toată am fi încă aci peste doi sau trei ani.

Camarazii râseră.

— Fie! Fă cum vrei! Când am plecat din Roma cu aeroplanul ca să trecem Atlanticul, am hotărît că tu vei fi șeful expediției! Dați-ne deci ordine, domnule comandant!

— Explică-te, Raimond, îi tăia vorba Jan Bart și expune-ne planul tău.

— Iată: am putea urma cursul râului Tocantius; dar cred c'ar fi mai interesant să străbatem munții ca să mergem în valea lui Rio Grande. Am avea astfel ocazia să vizităm faimoasele mine de diamant și să ne oprim în orașul Magic.

Presupun c'ați auzit vorbindu-se de el.

— In mod vag! răspunse Marius.

— E drept, aseară vă era somn și v'ați culcat devreme. Eu însă stând de vorbă cu căutătorul de diamante care era la masă cu noi, am aflat multe lucruri.

Orașul Magic, pe malurile lui Rio Grande la 150 kilometri de aci, a răsărit în interval de o lună când s'au descoperit minele diamantifere, care au atras aci sute de emigranți. In afară de brazilieni, europenii veniră în cete; italieni, spanioli, germani, englezi. Și într'o lună, cum vă spun, câteva mii de persoane se instalară în sute de case, într'o regiune pân'atunci absolut pustie, mărginită într'o parte de munți și în cealaltă de savană. Iată de ce se dete nouei localități numele de Orașul Magic.

Și cum statul brazilian nu se ocupa de ei, acele câteva mii de coloni își aleseră un guvern propriu cu un șef care să-i administreze mai mult sau mai puțin bine. Au fost bine înțeles și nemulțumiri, ba chiar s'a înregistrat și o parodie de revoluție; dar apoi totul se liniști, toate energiile fiind concentrate în căutarea aurului.

— Au devenit mulți miliardari? întrebă Marius zâmbind.

— Câţiva, şi aceasta a fost cauza principală a turburărilor. Căci mizeria era generală şi alimentele prea puţine. Aceia, cari avură ideea să se ducă să le aducă din alte localităţi spre a aproviziona pe locuitorii noului oraş, câştigară sume enorme, vânzându-le destul de scump. Dar şi cei cari găsiră filonul diamantifer se îmbogăţiră repede. Norocul unora însă înăspri mizeria celorlalţi. Vai de acela care găsind un diamant, nu ştia să-şi păstreze secretul! Fură lupte îndârjite, încăerări sângeroase pentru a intra în stăpânirea faimoaselor pietre.

Poliţia braziliană fu constrânsă să intervie; şi aceasta dădu iarăşi loc la turburări, de oarece populaţia pretindea să se guverneze singură şi nu admitea să se amestece nimeni în afacerile ei!

— Trebuie să fie ,în adevăr, foarte ciudat acel oraş, zise Jan Bart. Şi aceasta e ţinta ta actuală?

— Nu, nu e ţinta mea. Eu vă expun numai curiozităţile demne de văzut în această regiune. Dar nu vreau să-mi iau responsabilitatea de a vă atrage într'o capcană.

— Oho! zise Marius... o capcană!

— Să zicem că exagerez! Fie! Totuşi nu e mai puţin adevărat că dacă ne ducem acolo vom avea oarecare pericole de înfruntat. Şi s'ar putea iar să nu mai fim serviţi de extraordinarul nostru noroc, care ne-a scos totdeauna din cele mai grave situaţii!

— Haideţi! protestă milanezul. Acum suntem mai tari ca altă dată. Ţi se pare nimic doi ani de experienţă ca aceea pe care am căpătat-o noi?

Şi apoi nu ne vom amesteca în cetele de căutători; ba chiar îi vom face îndată să înţeleagă că n'avem câtuşi de puţin intenţia să ne înrolăm printre concurenţi!

Mi se pare că averea noastră e suficientă ca să nu ne vie poftă să ne riscăm în meseria asta atât de primejdioasă! Ne vom arăta generoşi la plată şi când toţi vor vedea că suntem nişte simplii turişti ne vor primi cu simpatie, sper!

— De acord!

— Pe când plecarea? întrebă Jan Bart. Nu s'ar putea chiar acum? E o noapte aşa de frumoasă şi de răcoroasă şi eu unul ador cavalcadele nocturne.

— Mii şi milioane de pipe! aprobă Marius. Putem chiar face un drum cât de lung, deoarece caii pe cari i-am văzut mai adineaori sunt într'o stare excelentă după un repaos atât de lung. Sunt 150 de kilometri, trebuie să profităm să-i facem când ne simțim în formă ca acum.

Raimond bătu în masă și spuse chelnerului să cheme pe patron. Acesta veni imediat, legănându-se pe picioare, căci era un om scurt, gras și vesel din fire.

Raimond îi ceru socoteala și plăti în mod generos.

Patronul își exprimă părerea de rău de a-i vedea plecând.

— Nu înțeleg de ce vă riscați să plecați noaptea, d-lor cercetași!

— De ce? Drumurile nu sunt oare sigure? întrebă Marius.

— Desigur că sunt sigure. Căci briganzii frecuentează mai curând împrejurimile orașului unde furnică bogații căutători de aur, decât micul nostru târg. Dar, drumul pe care vreți să-l faceți dv., nu e prielnic pentru o cursă lungă călare; se poate ușor întâmpla un accident.

— Dacă e numai atât, atunci nu ne schimbăm părerea! reluă Marius, noi știm să călătorim, d-le hotelier, și chiar dacă vre-unul din noi ar cădea, avem cai cari știu să ne ducă și singuri, apucându-ne cu gura de haine!

Tânărul făcea aluzie la principalul epizod din călătoria lor prin deșertul Camapuan.

Cei trei tineri se sculară de pe scaune ca să se ducă la grajd, Mâncaseră foarte bine, abătându-se dela cumpătarea lor obișnuită și băuseră și vre-o două sticle de vin vechi.

Zomba, credinciosul lor servitor, care sta totdeauna la masă cu ei, era mai puțin obișnuit cu alcoolul și cum înghițise câteva pahare mai mari simțea un fel de amețeală.

Pretextând că se duce să se mai uite la cai, eșise și se dusese să se culce pe o grămadă de paie în grajd; când cercetașii intrară îl descoperiră dormind dus într'un colț.

Il zguduiră și el sări drept în picioare, frecându-și ochii și bâlbâind:

— Indată! Indată! Eu dormit prea mult! eu nu mai ai somn eu, vii numaidecât.

— Foarte bine! Avem nevoie de tine ca să închizi va-

Peste un sfert de oră plecam.

— Stai bun! Stai bun!

Și învățat cu ordinele neprevăzute și scurte, puse șeaua pe cei patru cai și îi legă de un stâlp în fața hotelului. Apoi făcu într'un suflet valizele.

Cei trei cercetași se echipară și ei într'o clipă din cap până 'n picioare punându-și ca de obicei, carabina în bandulieră, revolverul la cingătoare, cuțitul și lampa de buzunar, etc.

După zece minute cei trei cercetași plini de vioiciune urmați de Zomba· puțin cam somnoros călăreau pe drumul care se îndreaptă spre partea de vest a Braziliei.

Nu era o șosea națională; largă și comodă' ci o potecă lată numai de doi metri, făcută de rarii călători, cari străbăteau acel ținut, așa că mai mult se ghicea de cât se vedea.

Dar cercetașii nu se sinchiseau de așa puțin lucru și aveau numai grijă să nu se abată, — acolo unde poteca se bifurca spre sate perdute în câmpie, — de la direcția justă pe care Jan Bart, geograful expediții o studiase cu deamănuntul.

După vreo zece kilometri, trebuiră să întoarcă spre stânga intrând în savana, înaltă și deasă ce se întindea cât cuprindeau cu privirea.

Totuși savana nu era prea largă de vreme ce la oarecare distanță, când se iviră zorile o văzură strângându-se între doi munți.

Călătorii noștrii ajunseră curând la poalele muntelui din stânga și căutară o trecere.

Jan Bart, după ce'și aruncă ochii pe hartă, le spuse că vor da apoi de șes până la malurile lui Rio Grande, care forma ținta lor.

Trecerea era grea și fură nevoiți să descalice, ținând caii de căpăstru.

Muntele era tăiat de o râpă, care-i obosi foarte mult, dar nu le schimbă câtuși de puțin buna dispoziție. Intre timp soarele se înălțase.

— Nu zău, Jan Bart e bun profet! declară Marius, când din înălțimea muntelui văzură câmpia întinsă ce se întindea sub ochii lor.

— Nu e vorba de profeții, răspunse ligurul, n'am făcut altceva decât să mă bazez pe indicațiile hărții geografice.

— Și crezi că e puțin lucru să citești o hartă geografică? Iți spun drept că eu singur n'ași ști cum s'o scot la capăt cu toate desenurile acelea atât de încurcate !

De data asta modestia lui era cu adevărat excesivă !

La amiază se opriră ca să mănânce pe iarbă. Se aprovizionaseră bine la plecare și mâncară cu o poftă extraordinară.

Apoi călăriră toată ziua ,dar îndată ce se înoptă, poposiră ca să doarmă sub cort, legând caii între ei cu hățurile.

A doua zi pe înserate începură să zărească la nivelul solului un grup de căsuțe.

— Ia uitați-vă ! exclamă Marius. Parcă e un oraș de liliputani.

— Așa ți se pare de-aici, răspunse Raimond, dar ia să le vezi de aproape și n'o să mai ți se pară așa de mici !

Desigur că n'au decât un etaj și sunt destul de rustic construite, dar cum adăpostesc cinci, șase și chiar zece persoane, sunt probabil destul de spațioase !

Continuând să înainteze, milanezul trebui să convie că distanța și iluzia optică îl înșelaseră.

Puțin după aceia intrară în oraș.

Toate casele de lemn avea un aspect cochet, care le făcea foarte simpatice.

Străzile erau largi și drepte cu proporții geometrice armonioase și uimitoare într'o aglomerație de așa puțin timp.

Cei patru călăreți ajungând într'o piață, văzură în dreapta o casă cu două etaje, singura între toate.

Avea o firmă de fier, foarte bine lucrată de care atârna un carton bătut de vânt pe care se citea:

Hotelul la Diamantul albastru

— Drace ! se cunoaște că suntem în țara diamantelor ! observă Marius. Dacă vreți să căpătăm noi ceva din culoarea locală, hai să tragem la Diamantul albastru.

— Acceptat !

Și descălecară câte și patru, Zomba luă caii de frâu îndreptându-i spre grajd, unde, fără multe introduceri, leg caii la iesle.

Hotelierul ieși înaintea cercetașilor și le puse la dispoziție două camere, cu câte două paturi fiecare.

In urma cererii lor, paturile fură puse toate într'o cameră, iar cealaltă fu destinată să servească de sufragerie

Și de data asta preferau să mănânce singuri de oarece deși locuințele aveau un aspect plăcut, locuitorii aveau un aer prea puțin asigurător.

Străzile furnicau de oameni veniți din toate părțile lumii. Era ora la care toți veneau de la lucru.

Tinerii strânși în jurul mesei de seară, schimbară câteva reflexii.

— Brrr! începu Marius, ce mutre, mii de pipe! Ce locuitori!

— Nu cumva ți-e frică, întrebă Raimond.

— Mie, frică? Râzi de mine, Raimond?

Dacă n'ai fi roman, mi-ai plăti insulta, dar un milanez nu se ceartă cu un compatriot. Și-apoi tu ești șeful! Și un simplu soldat nu se poate revolta împotriva superiorului.

— In loc să spuneți prostii, ați face mai bine să vă hotărîți dacă eșim sau nu, întrerupse genovezul. Eu unul aşi fi de părere să eșim.

Nu vi se pare c'ar fi bine să ne amestecăm puțin printre mineri? N'am venit ca să ne îngropăm într'o cameră de hotel!

— Dar asta e și părerea mea! replică Raimond. Eșim imediat?

— Vream tocmai să vă propun! zise Jan Bart ridicându-se. Dar vă vestesc că nu e necesar să ne scoatem armele. Ați observat că toți locuitorii au revolverul la brâu?

Să ne conformăm deci obiceiului pământului și să ne păstrăm armele. Ba chiar vreau să-mi controlez încărcătura. Nu se știe ce se poate întâmpla și nu mai am decât două gloanțe.

Fără să răspundă cei doi camarazi îl imitară.

Hotărîră să lase pe Zomba să păzească valizele în care aveau o importantă sumă de bani.

Zomba promise să nu adoarmă și să-i aștepte până la întoarcere

Şi punându-şi pălăriile pe cap, cei trei tineri cercetaşi eşiră din hotel.

Străbătură câteva străzi, privind curioşi în jurul lor.

Localurile publice, în special cafenelele erau pline de lume, şi amicii noştri se gândiră că dacă voiau s ăstudieze mai de aproape acea populaţie variată era mai bine să intre într'unul din acele localuri.

Imbrăcămintea lor ar fi putut însă părea ciudată în mijlocul acelor oameni care purtau toţi pantaloni largi, haină scurtă şi brâu lat de lână, colorată în care erau vârîte revolvere şi cuţitele.

Dar se hotărîră să intre într'una din acele taverne cu aspectul destul de suspect.

CAPITOLUL II

O ceartă

In jurul a vreo zece mese de marmură şedeau mineri fumând, bând şi jucând cărţi.

Cei cari beau discutau cu glas tare, certându-se ; sau abrutizaţi de alcool, adormeau rostogolindu-se sub masă.

Cei cari jucau, o făceau cu furie, aproape cu ură, dându-şi uneori şi pumni între ei....

Alteori, scoţând revolverul sau cuţitul se înfruntau cu privirile, dar mai totdeauna puneau armele la locul lor.

Cercetaşii observau cu interes acele scene, vorbind între ei şi stând liniştiţi ca să nu trezească atenţia.

Jucătorii însemnau punctele cu pietricele negre şi Raimond explica prietenilor săi că acele pietre nu erau decât diamante de foarte mică valoare, care se găsesc în Brazilia în foarte mare cantitate. Se serveau de ele ca de simple jetoane.

Alături de cercetaşi, trei oameni discutau fără să joace; nu păreau să fie beţi. Doi dintre dânşii,, înalţi şi voinici ascultau pe un al treilea mai mic şi slăbănog, care vorbea cu volubilitate.

Părea foarte vesel şi călătorii traseră cu urechea.

Povestea în spanioleşte :

— Da, ziua fusese foarte proastă şi nu mai speram să mai găsesc nici o pietricică, când cu o lovitură de târnăcop am dat peste asta !

Şi povestitorul scoase din buzunar un diamant mare cât un sâmbure de prună învelit într'o bucată de jurnal.

Ochii celor doi cumetri străluciră de lăcomie.

Intinseră mâna :

— Dă-mi să-l văd.

— Dă-mi să-l pipăi nițel !

Minerul păru că șovăie puțin, dar cei doi insistară atât, încât consimți și îl încredință.

Il priviră, îl cântăriră, admirându-l la lumina lămpii.

— Admirabil ! zise unul.. Valorează cel puțin 20 de mii de pesetas.

Celălalt privi înc'odată piatra, ridicând-o înaintea ochilor cu un aer de cunoscător.

— Nu-mi pare tocmai limpede. Dar aici nu se vede bine. Dacă vreți, haidem la mine acasă, cu lupa îl vom examina mai bine.

Și spunând aceasta își puse diamantul în buzunar.

Dar proprietarul, văzând gestul protestă

— Nu, nu! dă-mi'l. Mergem la tine dacă vrei, dar mai întâi dă-mi'l !

Celălalt îl fulgeră cu privirea.

— Și ce. nu cumva ți-e frică ? Fă bine și taci ! Dacă insiști te voi învăța eu minte să pui la îndoială cinstea mea.

Și făcu semn tovarășului să-l însoțească. Cei doi cumetri eșiră urmați de voie de nevoie de omulețul care protesta mereu.

Cei doi cercetași, cari înțeleseseră că era prada celor doi bandiți, erau indignați de această scenă și surprinși că niciunul din cei prezenți nu intervenea în favoarea celui păgubit

Intr'adevăr, nici unul nu se sinchisi de văicărelile sale pe când era nevoit să urmeze pe cei doi nemernici, cari iuțeau pasul.

Marius șopti tovarășilor .

— Dar. nu putem permite așa ceva.

— Pe cinstea mea, răspunse Jan Bart pe acelaș ton, mi-ar plăcea să dau o lecție acelor canalii.

— Haidem ! zise categoric Raimond.

Și pe când se grăbeau ca să nu piardă din vedere pe cei trei. el adăogă :

— Nu știu cum se face, dar nu ne putem duce nicăeri, fără să nu ni se prezinte prilejul să intervenim în lucruri cari nu ne privesc! Din fericire e totdeauna în interesul inocenților și nu încape șovăială. Intâmple-se ce s'o întâmpla, înainte ca întotdeauna!

Acum cei trei cercetași urmăreau grupul celorlalți trei inși.

Omulețul se agățase cu disperare de brațul celor doi cumetri, căutând să-și vâre mâna în buzunarul aceluia care-i luase diamantul.

Dar celălalt îl dete la o parte cu un gest brusc.

Cei trei se cufundară în întunerecul nopții și când fură afară din oraș se opriră.

Raimond, Marius și Jan Bart se apropiaseră protejați de umbra din jur. Și văzură pe cei doi hoți năpustindu-se asupra victimei.

Nu așteptară mai mult.

Se năpustiră asupra celor doi agresori cari nu se așteptau, dar erau desigur obișnuiți cu contra atacuri, căci scoțând revolverele le descărcară asupra tinerilor.

Aceștia se apărară la rândul lor.

Un glonț răni destul de serios pe Jan Bart, paralizându-i avântul.

Dar Raimond și Marius deși mai puțin viguroși decât cei doi mineri erau sprinteni și extrem de îndemânateci, și strângeau cu putere brațul drept al rivalilor lor cari scoseseră cuțitele și încercau să-i lovească.

Acel îndoit duel continua în tăcere și s'ar fi terminat în desavantajul celor doi tineri dacă n'ar fi sosit un ajutor providențial.

Din umbră se ivi un indian, care ducea de mână un copilaș de vre-o patru ani. Acesta se opri, văzând lupta.

Lăsând mâna copilului se repezi între combatanți, scoase cuțitul și dând la o parte pe Marius, rănit și el, îi luă locul în fața adversarului.

— Matthoné! strigă acesta. Blestemat negru!

— Da! Eu în persoană! E a treia oară când te surprind, voind să asasinezi pe cineva!

— Ce te privește? răspunse minerul, încercând să-l lovească.

Dar, indianul, sprinten, îi opri brațul și îi împlântă cuțitul în umărul drept, făcându-i o rană largă.

Omul scoase un strigăt, lăsând să-i cadă cuțitul. Și fără să se mai ocupe de tovarășul său, o luă la fugă.

Raimond care se lupta cu acesta din urmă, fu ajutat de omulețul cu diamantul, care'l doborî la pământ apucându-l de spate și se aruncă asupra lui izbutind să-i ia piatra prețioasă cu care fugi, fericit, uitând să mai mulțumească salvatorilor săi.

Raimond se repezi la Jan Bart care'și pierduse cunoștința, și Marius mulțumi salvatorului său în spaniolește:

— Dacă nu erai d-ta, canaliile acelea ne jucau o festă urîtă.

— Așa cred, raspunse negrul in aceiași limbă, pe care o vorbea foarte corect. Din fericire c'am trecut pe-aci. Sunt niște canalii care ar merita mai des asemenea lecții.

In timpul acesta al doilea hoț se ridicase și o luase la fugă după tovarășul său.

Ii văzură pe amândoi de departe, întorcându-se și amenințând cu pumnul în direcția negrului și a cercetașilor.

— Dar camaradul dv. e rănit! zise deodată indianul.

Glonțul zdrelise numai puțin pulpa lui Jan Bart, care leșinase din pricină că în cădere se lovise cu capul de o piatră.

Marius avea o tăetură puțin adâncă la antebraț pe care'l legă cu batista c să oprească sângele. Intr'un cuvânt amândouă rănile nu erau prea grave.

Indianul se scuză că era nevoit să-i lase de oarece copilul care era cu dânsul începuse să plângă.

Cei trei prieteni nu voiau ca acel care-i salvase să plece așa că Raimond se duse de luă copilul și-l aduse în brațe. Era de rassă albă.

— Iată copilașul! e al d-tale?

— Nu, nu e fiul meu. Și totuși e mai mult chiar! Dar nu vă pot povesti istoria, e prea complicată.

Și făcu o mișcare să plece.

Dar cercetașii îl opriră.

— In definitiv nu poți pleca astfel!

Am vrea să ne cunoaștem mai bine și să bem ceva într'o cafenea.

— Nu, mulțumesc. Eu nu pun niciodată piciorul acolo și vă sfătuesc, acum mai ales, să nu vă întoarceți nici dv. ! De altminteri, adăogă întorcându-se la Marius, dv. sunteți rănit și trebue să vă îngrijiți ! Vedeți ! bluza vă e plină de sânge !

Dacă vreți să veniți acasă la mine, nu e departe și vă pot da cele necesare.

Raimond și Jan Bart constatară în adevăr că prietenul lor avea bluza plină de sânge și deciseră să profite de gentilețea indianului.

— Mii de pipe ! conchise milanezul: de vreme ce nu e alt mijloc, să'ți facem cunoștința, haidem !

Și Indianul, ținând de mână pe copil, porni înaintea lor.

CAPITOLUL III

Legenda diamantului albastru

Casa indianului era mică și joasă aproape afară din oraș.

Când cercetașii intrară în unica încăpere din care se compunea constatară că servea de cameră de culcare și de sala de mâncare în acelaș timp. In fund un pat și alături un leagăn. Scaunele de lemn și o masă rotundă completau mobilierul împreună cu un dulăpior și câteva obiecte de gospodărie.

Toate acestea nu erau murdare ci sărăcăcioase, și se ghicea că niciodată nu fuseseră orânduite de o mână de femee.

Omul invită pe tineri să șeadă, aprinse lampa cu petrol și scuzându-se, începu să desbrace pe copil, căruia îi era somn .

Părea o mamă iubitoare și plină de grijă. Pătucul copilului era mic, dar în cuverturile calde și curate, micuțul adormi imediat. Indianul scoase din dulap o sticlă cu rom și o puse pe masă împreună cu patru pahare.

— Amicii mei, trebuie să vă fie sete și chiar dacă nu vă e sete nu veți refuza cred să beți cu mine un păhărel de rom vechi!

Adineaori spuneați că vreți să mă cunoașteți mai bine, acum când vă văd mai bine, îmi păreți niște băeți cumsecade și ași sta cu plăcere de vorbă cu d-voastră, dacă aveți câteva ore disponibile!

— Nu suntem obișnuiți cu alcoolul zise Jan Bart, dar pentru odată putem face excepție!

— Sunt fericit să constat sobrietatea dv., zise indianul nici eu nu beau mult; dar, câteva picături de rom, vă vor ține treji dacă povestirea mea v'ar plictisi.

— Eu cred din potrivă că ne va interesa! afirmă Raimond.

— Și eu cred! confirmă negrul surâzând.

Și le oferi și câteva bucățele de zahăr, ca să mai ia tăria romului.

Apoi vru să panseze pe Marius, dar acesta se și bandajase, cu ajutorul lui Raimond, după ce-și spălase rana cu câteva picături de rom.

— Să nu credeți că vreau să vă vorbesc de acei doi indivizi, cari v'au atacat, începu negrul. Unul se numește Schultz și e german; iar celalalt e spaniol și îl chiamă Gonzagues. Sunt căutători de aur veniți aci încă dela început și nu le prea place să muncească. Ar fi mult de spus despre moralitatea acestor oameni, dar scapă de poliție din pricină că inspiră frică la toți.

Eu am intervenit văzându-vă în pericol fiindcă știam că v'ar fi ucis fără să stea la gânduri și nimeni nu s'ar fi gândit să-i pedepsească.

Nu e prima oară când am deaface cu ei.

Știu că risc mult și stau în gardă, fiindcă mă urăsc de moarte; dar vă mărturisesc că și eu caut prilejul să-i bat, fiindcă urmăresc o veche răzbunare! Și dacă vreți, vă voi povesti viața mea.

Cei trei cercetași afirmară cu grăbire.

— Mă numesc Matthoné; sunt de condiție modestă și am fost servitor la un foarte bun stăpân, un italian ca și d-voastră Francesco Baroni.

Locuia în Orașul magic cu soția și un băețaș de doi ani.

Își încerca norocul ca toți ceilalți. Era un om muncitor, franc și leal. Fiind în serviciul lui, îl ajutam să sape un puț diamantifer. Venise din țara lui cu vreo cincizec de bilete de câte o mie; dar nu găsi filonul și banii se terminară în curând.

Se vorbea atunci de diamante ce se găseau în albiile fluviilor; în special în aceea a fluviului Araguaya.

Se hotărî atunci să caute de partea asta și fu mai norocos. Cu câteva diamante puse la loc mai mult de jumătate din suma cheltuită.

Incurajat puse să i se construiasca o barcă şi sta toată ziua pe fluviu prin locurile unde apa, retrăgându-se lăsa un depozit.

Eu îl însoţeam totdeauna, ajutându-l din tot sufletul, fiindcă'l iubeam mult. Şi încetul cu încetul suma pe care o pierdu-se fu pusă la loc.

Familia trăia fericită şi copilul creştea, văzând cu ochii. Dar norii se îngrămădiră pe neaşteptate pe cerul acela atât de senin.

Pân'atunci numai el şi cu alţi câţiva inşi căutaseră în nisipisul fluviului Araguaya.

Se născu oarecare gelozie în contra lui, mai ales în Schulz şi Gonzagues, cu cari fusese pe vapor, venind din Europa.

Desigur ca nu erau făcuţi să simpatizeze, având caractere atât de deosebite, dar când te găseşti izolat într'o ţară îndepărtată eşti înclinat să te increzi în oamenii pe cari îi frecuentezi, chiar dacă nu e vorba de prieteni vechi.

Intr'o zi, stăpânul meu avu nemaipomenitul noroc să descopere cel ma ifrumos diamant din Goyaz. Era un diamant albastru cu ape minunate, mare cât o nucă. In ziua aceea era singur, temânud-se să nu fie fals sau să n'aibă vreun defect care să-i micşoreze valoarea, veni acasă mulţumit, dar şi îngrijorat; şi nu se putu opri să nu'l arate seara celor doi tovarăşi.

Aceştia văzându-l scoaseră strigăte de admiraţie, spunând că poseda cel mai frumos diamant din Brazilia. Fu preţuit de experţi la trei milioane. Ziarele vorbiră de el şi numeroşi miliardari făcură oferte enorme ca să'l achiziţioneze. Stăpânul meu îl ascunse, încuindu-l într'o casetă de fier, pe care o puse într'o gaură, săpată sub casă şi îl păzi ziua şi noaptea.

Casa deveni un obiect de curiozitate. In fiecare seară minerii cari se înapoiau acasă istoviţi de căutări zadarnice îşi îndreptau paşii spre ea. Nu puteau trece pragul casei fără să întâlnească mii de ochi, cari spionau. Schulz şi Gouzagues deveniră cei mai asidui; dar Barom n'avea încredere în ei şi sfârşi prin a le interzice să mai vie în casa lui.

Și se întâmplă ceeace trebuia să se întâmple.

Intr'o noapte în timpul unei furtuni grozave, pe când stăpânii dormeau, eu făceam de gardă, dormind îmbrăcat pe patul meu de campanie.

Mă deșteptă brusc un zgomot asurzitor. Ușa dela intrare zbură în țăndări împinsă de doi oameni mascați cari se năpustiră în casă; n'avusei timpul nici să mă scol, căci într'o clipă fusei legat de unul din ei, ca un pachet și pus în neputință de a mă mișca. Celălalt intră în camera stăpânului și-l ucise cu un foc de revolver, descărcând apoi arma și asupra soției care se trezise urlând de spaimă.

Apoi amândoi scoaseră pământul de deasupra ascunzătoarei și găsind caseta, fugiră cu ea.

Văzându-i plecând, mă târâi până afară și strigai:

— Ajutor!

Vecinii alergară și mă deslegară și ne luarăm cu toții după hoți. Intrai în casa lui Schultz. Nu era acolo. Eram sigur că hoții erau el și Gonzagues, care locuia în marginea Savanei. Abia ajunserăm în parte aceea și văzurăm pe cei doi asasini alergând pe câmpie. Ii urmărirăm până pe malurile fluviului Araguaya care după cum știți de sigur, e larg de o jumătate de kilometru și are un curent foarte repede.

Acolo luară o barcă și porniră în josul apei. Cu toată absurditatea tentativei, eu și cu alți trei oameni sărirăm într'o barcă pe care o găsirăm pe mal.

Merserăm astfel mai mult timp fără a câștiga teren. Singura noastră perspectivă ca bandiții să se oprească era prezența la vreo zece kilometri de acolo a unei cascade. Fie că ar fi încercat să acosteze pe malul opus, sau c'ar fi vrut să-și frângă gâtul trecând cascada, eram și noi deciși să facem acelaș lucru.

Ca să-i împiedicăm de a acosta, debarcarăm doi dintre noi pe malul opus. Pe când ei vâsleau dealungul lui, noi doi cari rămăsesem în barcă îi urmăream de partea cealaltă. Cei doi bandiți văzând că drumul spre mal le era tăiat încercară saltul formidabil. Dar căzură în fundul cataractei, după cum putură constata camarazii noștri de pe țărm. Iar noi debarcarăm ceva mai jos de cascade, sperând să le găsim cadavrele sau urmele. Nu găsirăm însă de cât barca pe jumătate sfărmată.

Și totuși a doua zi, Schulz și Gonzagues fură văzuți eșind liniștiți din locuințele lor! Uimirea fu generală! Acuzați, arestați se prefăcură mirați.

Intrebați asupra unor zgârieturi și contuziuni de pe corp, răspunseră că, după ce băuseră mult căzuseră din greșeală printre stânci.

Li se dete drumul din lipsă de probe și fură supraveghiați multă vreme. Dar nu'și schimbară felul de viață. Dac'ar fi fost în posesia diamantului albastru, s'ar fi grăbit să dispară cu el. Ceva mai mult, din ziua aceea se siliră prin toate mijloacele să trăiască fără să muncească, pe spinarea altora; se întoarseră la puțul unde erau întrebuințați de alții și continuară mizerabila lor existență.

Afacerea se termină aci; dar eu am rămas convins că ei erau hoții diamantului albastru. In căderea lor în cataractă îl pierduseră poate și se salvaseră înnot, stând mai mult timp sub apă.

Cei trei cercetași îl ascultaseră cu cel mai viu interes.

— Și numai știi nimic în privința asta? întrebă Marius.

— Nu, dar așteptați urmarea.

Stăpânul meu muri asasinat, dar soția sa, deși grav rănită, supraviețui. Dar era nebună.

Fu închisă într'un azil, dar scapă. Unde se află acum? Cine știe? Nu mai fu văzută.

— Și copilul? întrebă Raimond.

In momentul acela, copilul care dormea se deșteptă plângând.

— Tăticule, mi-e frig! Tăticule mi-e frică! Am visat ceva urât! Am văzut pe mama în pădure... M'a speriat! Și atunci am fugit.

— Dar, ce vise sunt astea Giacommo! Dormi, e târziu.

— Da, dar tu nu te culci? Dacă tu vorbești, nu pot dormi.

— Ei bine, voi vorbi încet și nu mă vei mai auzi. Noapte bună Giacommo!

Indianul îl acoperi bine, îl sărută cu dragoste de mamă si micuțul întorcându-se pe partea cealaltă, adormi adânc.

— Deci reluă Raimond, privindu-l. Copilul ?

— Da, el e. E acesta !

— Şi Matthoné arătă cu gestul pe fiul său adoptiv.

— Ai crescut deci pe fiul stăpânilor d-tale, întrebă Marius.

— Desigur ! ce era să fac ?

Şi bunul indian părea că se jenează să mărturisească frumoasa lui faptă.

— Vă jur că am făcut imposibilul ca să regăsesc pe mamă. Dar presupun c'a murit.

— Cum presupui ? Nu eşti sigur ?

Omul ezită un moment.

— Toţi amicii mei, cred c'a murit, eu însă mă îndoesc. E drept că nu trebuie să crezi în legende; totuşi e una care mă obsedează.

Călătorii şi minerii, cari străbat uneori toată provincia povestesc lucruri ciudate. Ei au văzut printre arbori o femee care fuge, se ascunde, scoţând strigăte spăimântătoare.

Mult timp n'am luat seama la aceste zvonuri. Dar acum mă gândesc adesea la ele.

Inţelegeţi că după ce muncesc toată ziua ca să câştig existenţa mea şi a fiului meu adoptiv ,ajung acasă cu braţele şi picioarele rupte; şi obost cum sunt şi singur nu e greu ca mintea să se exalte făurind vise ciudate.

Un lucru e totuşi sigur, nu s'a mai regăsit cadavrul sărmanei mele stăpâne.

Ce e drept, mor zilnic aci dintre mineri, dar eu nu mă pot convinge că sărmanul Giacomino e orfan şi de mamă !

O lungă tăcere urmă aceste cuvinte.

Marius vorbi cel d'întâi.

— Ei ! camarazi ! nu vi se pare c'ar fi o faptă frumoasă să pornim în căutarea acelei nenorocite spre a o aduce lângă fiul său ?

Matthoné se întoarse spre acela care rostea acele cuvinte atât de grave pentru el, pe când pentru Marius erau foarte simple.

Milanezul aştepta răspunsul colegilor.

Amândoi, nemişcaţi ca nişte statui, îl priveau reflectând.

— In definitiv, de ce ar fi numai o legendă ? zise însfârşit Jan Bart. Eu sunt de părere să încercăm.

— Dar diamantul pierdut în fluviu ? întrebă Raimond.

— Nimeni nu l'a mai regăsit. Cine ştie unde l'a dus curentul. S'au făcut cercetări şi sondagii numeroase, dar fără rezultat.

Minerii se încăpăţânară să scotocească apele fluviului în lung şi 'n lat; mulţi îşi pierdură sănătatea, ba chiar şi viaţa, petrecând zile întregi în apă până la brâu. Gândul acesta deveni o obsesiune pentru toţi. Până şi acei cari vin doar în plimbare, sfârşesc prin a se opri în aceste locuri atraşi ca de o calamitate.

Inamoraţii merg dealungul malurilor Araguayaului, visând la faimosul diamant care le-ar putea asigura viitorul.

Dar, legenda cea mai misterioasă e aceea nenorocitei nebune care noaptea merge cu barca pe fluviu, căutând diamantul pierdut.

Indianul tăcu şi toţi rămaseră gânditori.

Deodată pe acoperiş se auzi un zgomot infernal urmat de câteva detunături.

Cei patru oameni săriră în picioare, alergând afară.

O umbră colosală alunecă de pe acoperiş şi toţi se năpustiră asupra ei. Dar o voce strigă:

— Stai bun! Stai bun! cercetaşi! Eu eşti Zomba!

E lesne de închipuit mirarea stăpânilor cari erau să lovească pe propriul lor servitor.

Il traseră în casă, îmbulzindu-l cu întrebările.

— Stai bun! stai bun! continuă negrul frecându-şi genuchii şi braţele. Eu nu lovit! Eu mulţumit fiindcă găsit stăpânii mei!

— Dar de ce naiba ai plecat dela hotel când îţi interzisesem?

— Pentru că eu fost îngrijat. Eu văzut intrat voi în tavernă şi apoi eşit după indivizi suspecţi. Eu auzit de departe foc de revolver, fiindcă ai ureche fină.

Atunci voit ştii ce s'a întâmplat! mers pe la case unde toţi dormit, apoi văzut lumina în casa asta şi apropiat, apoi ascultat, şi auzit vocea d-lui Jan Bart.

Eu vrut întoarce hotel dar văzut doi oameni urci pe acoperiş. Oamenii aceia ascultat ce vorbit voi!

Eu urcat pe acoperiş şi când văzut pe mine oamenii aceia tras şi atunci tras şi eu şi ei fugit.

— Cum erau oameni iaceia? întrebă Raimond.

— Eu nu ştii! Nu văzut din cauza pălării prea mari.

Sărmanul negru făcea sforţări vădite ca să se ţie pe picioare.

Şi Jan Bart văzu pe jos pete de sânge.

— Dar eşti rănit, Zomba!

Bietul Zomba clătinându-se se rezimă de masă, pe când Marius îl susţinea.

— Da, eu primit glonţ în picior, dar nu eşti grav!

Ii tăiară stofa pantalonului şi constatară că avea o rană mare la pulpă.

Marius ceru o batistă, o rupse în şuviţe şi după ce dezinfectă rana cu rom o bandajă.

La constituţia negrului, douăzeci şi patru de ore erau deajuns pentru vindecare. Glonțul de calibru mic făcuse gaură trecând prin partea cealaltă, dar nu era ceva grav.

Raimond își aduse deodată aminte:

— Zomba! dar banii?

— Stai bun! Eu ai bani în bluză; portofoliu la mine pe piele!

— Bine! Bine! Atunci n'avem decât să ne întoarcem la hotel.

Matthoné nu voi însă să-i lase să plece în noaptea aceea. Puse pe negru să se culce chiar în patul lui, și cercetașii dormiră pe scaunele de paie.

Dar, mai întâi deteră o ochiadă prin jurul casei.

Indivizii văzuți de Zomba nu puteau fi decât Schultz și Gonzagues. Și Matthoné era desigur în mare primejdie.

Acesta fusese motivul pentru care rămaseră, — fără bine înțeles să-l spuie lui Matthoné.

Invățați să doarmă cât de incomod adormiră repede dar somnul lor fu în continuu străbătut de un gând: să pedepsească pe cei doi briganzi. Ocazia avea să li se prezinte imediat.

CAPITOLUL IV

Puțul de diamante

Cei doi briganji erau angajați, — după cum am mai spus, de un bogat căutător de diamante, care achiziționase mai multe puțuri diamantifere.

Și indianul lucra la acelaș patron; și câte și trei se întâlniră a doua zi împreună cu cei trei cercetași, cari'și exprimaseră dorința să viziteze unul din acele puțuri.

In unele puncte ale Braziliei se întrebuințează încă mijloace foarte primitoive pentru exploatarea prețioaselor mine.

Pe un mic platou ,acoperit de movilițe de pietre, printre care cresc buchete enorme de iasomie, se deschide un puț destul de larg pe marginea căruia e instalată o roată pe care o învârtesc patru boi.

Scârțâitul roatei și du-te, vin-o al negrilor goi cari duc pe cap coșurile pline cu grafit, constitue unica mișcare a acelei operații.

Mina e formată dintr'un puț rotund, adânc de două zeci de metri și larg de 12 metri.

Apa se infiltrează într'însul; lucrătorii se scoboară și umplu coșurile de paie cu acel amestec noroios, pe care apoi îl spală în niște rezervoare de piatră.

Când s'a extras tot mineralul dintr'un puț acesta e astupat și se sapă altul.

Se vede de aci cât de rudimentar e sistemul.

Pentru un metru cub de mineral trebuie să se scoată mai bine de o sută.

Inginerul atașat minei voise să-l modifice în parte, săpând în dreapta și în stânga galeriii.

Dar apa infiltrându-se, provoca adesea surpări de terenuri. Totuși pân'atunci nu se întâmplaseră accidente grave.

Schulz și Gonzogues, în dimineața aceia sosiră mai de vreme ca de obicei.

Acel exces de zel era datorit faptului, că după incidentul cu cercetașii se apucaseră să bea fără să se mai culce.

Erau singuri și vroiau să profite de timp.

— Ei Schultz? nu ți se pare c'ar fi bine să ne răzbunăm pe indian?

— Ba da, cu atât mai mult, cu cât lovitura sa de cuțit, m'a făcut să pierd mult sânge. Și sângele cere sânge.

E mult timp de când ar fi trebuit să suprimăm pe acest inamic.

— Dacă nu era el, diamantul albastru ar fi fost acum al nostru, în loc să se rostogolească în apele Araguaya-ului.

— Da, dar trebuia să ne răzbunăm atunci; dar uiți că eram suspectați și că trebuia să procedăm cu cea mai mare prudență.

Acum a sosit momentul oportun! Chiar în fața lumii vom fi justificați prin lovitura de cuțit ce ți-a dat aseară, dacă vrei să'l provoci.

— Știu că-ți convine să vorbești! Cași când n'ai ști că e foarte puternic și că risc să primesc eu cuțitul lui în plin piept.

— Dar eu am un plan, care poate nu e rău...

— Dă-i drumul!

— N'ai observat, insinuă Gonzagues, că galeria din dreapta, unde lucrează el nu e tocmai solidă?

Apa o pătrunde încetul cu încetul și n'ar fi greu să se provoace o prăbușire...

— Ideea nu e rea! nu e nici sânge vărsat și nu se poate dovedi nimic.

Dar, cum crezi că vei putea provoca o surpare? Galeria e susținută de niște stâlpi; dac'am tăia unul, s'ar observa imediat!

— Dar nu! nu înțelegi? E deajuns să facem o gaură mică deasupra. Am și însemnat locul. Voi umple gaura cu pulbere și se va produce o explozie. Detunătura nu va fi atât de puternică încât să se audă de afară, dar va fi suficient ca să se producă o prăbușire.

După cum vezi e foarte simplu!

— E chiar admirabil! aprobă germanul. Atunci, la lucru! Ce oră e?

Erau orele șase de dimineață ,adică mai aveau două ore până să sosească ceilați mineri.

Lângă puț, într'o căsuță de lemn, dormea noaptea un supraveghetor. Auzi zgomot, eși și văzu pe cei doi cumetri, cari'l salutară voioși.

Lucrătorii aveau obiceiul să întârzieze; dar uneori când nu se culcaseră, fiindcă băuseră toată noaptea li se întâmpla să vie și mult mai devreme.

Văzând pe cei doi, îi apostrofă:

— Ați tras un chef azi noapte?

— Da, puțin! zise Gonzagues. Și cum ieri n'am prea lucrat vom profita azi de ocazie ca să începem imediat lucrul lăsat pe jumătate.

Dar, cum nu vreau să facem prea mult zel, înainte de sosirea celorlalți ne vom urca iarăși sus ca să mergem să bem câte un pahar împreună, ce zici cumetre Matix? Te vom deștepta.

— Primesc. Dar deocamdată, fiindcă mai am vreo două ore de somn, mă duc să mă culc.

Minerii se scoborîră în puț.

— Toate bune, zise Schulz, dar n'avem pulbere.

— Ei ași! O am eu în buzunar!

Eu îmi făcusem planul mai de mult și l'ași fi pus în practică și fără tine.

— Aha! zise germanul cam înțepat. Pui la cale loviturile singur și nu vestești pe vechiul tău prieten?

— Vezi că tu ești cam prea vorbăreț, dragul meu! In definitiv avem aceleași motive să urîm pe Matthoné și să vrem să-l suprimăm!

Ascensorul ajunsese în fundul puțului și cei doi oamnei, după ce-și aprinseră lămpile se îndreptară spre galerie.

Timp de vreo două ore lucrară cu îndârjire. Și bietul

Indian când veni să-și reia lucrul, nu bănuia oribila moarte care-l aștepta !

Cercetașii voiseră să'l însoțească până jos.

Inginerul, foarte amabil, le dete autorizația să viziteze puțul.

Giacomino, care nu voia să stea singur acasă, însoțea totdeauna pe tatăl său adoptiv, și în timpul zilei rămânea în căsuța supraveghetorului, unde se juca sau dormea.

La ora mesei, tatăl se urca sus cu proviziile pe care le aducea deacasă și mâncau împreună.

Raimond lăsă pe Zomba să păzească pe micuț.

Ca prin farmec, rana lui se cicatrizase în timpul nopții. Ar fi vrut, ce e drept să vadă și el ce se petrecea în gaura aceea largă, din care se scoteau lucruri atât de prețioase, dar nu îndrăsnea să treacă peste ordinul stăpânului.

Toți lucrători, în număr de vre-o trei zeci, erau acum prezenți.

Schulz și Gonzagues fură foarte mirați văzând pe cei trei călători și se înțeleseră repede între ei să-i atragă și pe dânșii în cursă.

Tinerii, după ce vizitară pe rând galeriile, împărțite în trei etaje, se întoarseră la Matthoné care lucra singur în fundul unui coridor. Și rămaseră toată dimineața cu el, ascultând explicațiile sale asupra felului cum funcționa mina.

Schultz și Gozagues păreau că uitaseră de duelul nocturn, căci salutară pe camardul lor, când acesta trecu pe lângă dânșii.

Nu era prima oară când se găseau în conflict; și totdeauna, a doua zi, se făceau că nu păstrau nici un necaz.

Momentul așteptat sosise.

Gonzagues, după ce-și vesti complicele și fără să fie observat de ceilalți mineri, se strecură până la galeria unde indianul lucra liniștit convorbind cu cei trei tineri.

Trecu pe la spatele lor, cățărându-se pe stâncă. In galeria, înaltă de trei metri, un fitil eșea din perete la o înălțime de vreun metru deasupra persoanelor.

Cei doi complici făcuseră o gaură de cincizeci de centimetri și o umpluseră cu pulbere. Un fitil trebuia să ardă câteva minute înainte de a ajunge la orificu; și acel care-l aprindea avea tot timpul să se strecoare repede la locul lui.

Toată partea aceea a galeriei trebuia să sară în aer; dar încărcătura de pulbere fiind mică, celelalte galerii nu erau în primejdie.

Fără să stea la gânduri, spaniolul aprinse fitilul care sfârîi.

Marius întorcându-se în clipa aceea zări o umbră strecurându-se pe lângă perete. Instinctiv se repezi la ea și o trase în mijlocul grupului în plină lumină.

Toți recunoscură pe Gonzagues și voiră să știe pentru ce venise așa de tiptil. El căută să scape fără să spuie ceva. Dar ochii săi fixau cu grijă un mic punct roșu în fundul galeriei, un punct cât vârful aprins al unei țigări, care se deplasa din milimetru în milimetru...

Incă vre-o câteva secunde și era să moară și el de moartea grozavă pe care o pregătise pentru alții.

Se încăpățână să nu răspundă, doar ochii săi plini de groază nu se puteau lua dela acel punct. Jan Bart observă și privi și el în direcția aceia. Văzu lumina, se apropiă și urcându-se pe un colț de stâncă se uită mai de aproape.

Ca un fulger întrezări oribilul adevăr. Și cu o mișcare repede scoase cuțitul din buzunar și tăiă fitilul.

Era și timpul! Incă vreo câteva secunde și catastrofa s'ar fi produs!

Ceilalți doi tineri și indianul nu înțeleseseră.

Dar genovezul sărind de pe stâncă se repezi la Gonzagues și vârîndu-i pumnul sub nas îi strigă furios:

— Banditule! ce voiai să faci? Ai aprins fitilul ca să ne arunci în aer.

Indianul păli și scoțând cuțitul înaintă hotărît.

Cercetașii îl opriră.

Dar Ganzagues, orbit de furie, simțindu-se pierdut, răcni:

— Ei bine, da, blestemat de negru! voiam să te ucid pe tine și pe prietenii tăi, cari ne-au atacat aseară!

Am greșit lovitura! Fie! Dar, când voi avea prilejul voi încerca din nou!

Matthoné, furios, voia să-l omoare. Dar fu potolit de cercetași, Marius și Jan Bart apucând de umeri pe spaniol îl împinseră în ascensor și se urcară cu el la suprafață. Acolo expuseră inginerului cele petrecute. Dar, Gonzagues, profitând de un moment în care nu i se da atenție, reuși să fugă. Il căutară în zadar.

Schultz, văzând că nu se întâmplă nimic, venise să spioneze.

Furia lui Matthoné se întoarse asupra lui. Și un oribil duel cu cuțitele se încinse între cei doi. Ceilalți mineri alergară și ei și împiedicară pe Raimond de a interveni. Nu știau motivul certei și-apoi nu era ceva neobișnuit pentru ei.

Raimond alergă să vestească pe prietenii săi și pe inginer ca să împiedece o nenorocire, dar ascensorul se ridica încet pe când duelanții, cu lampa în mâna stângă și cuțitul în dreapta ridicată căutau să se lovească.

Un strigăt răsună și un om căzu.

Adversarul căzu împreună cu el și împlântă de mai multe ori lama în corpul celui doborît. Și când se ridică era plin de sânge!

Era Matthoné!

Ingienrul sosi în momentul acela, văzu pe cel căzut și ordonă ca indianul să fie arestat și adus sus. Cei trei cercetași văzură pe noul lor amic în momentul în care era dus de ceilalți mineri.

Indianul îi privi cu un surâs trist ca și când ar fi vrut să le spue ceva.

Raimond încercă să-l apere, explicând inginerului că fusese în legitimă apărare.

Dar inginerul le mărturisi că protejatul lor se găsea într'o situație destul de proastă. Și trimise să aducă poliția, tăindu-le astfel pofta de a se mai amesteca în lucruri cari nu-i priveau.

Indianul era întins pe pământ, rezemnat la soarta ce-l aștepta, îl asvârliseră acolo ca pe o oârpă în dosul casei supraveghetorului. Marius, indignat și văzând că orice încercare era zadarnică, se apropiă de el și cu o lovitură de cuțit îi tăiă frânghiile, care-i legau mâinile.

— Fugi! te vom ajuta! îi șopti el.

Indianul înțelese și se ridică în picioare.

Inginerul ordonă să fie împiedicat de a fugi. Pe când minerii, încremeniți de repeziciunea scenei întârziau de a se supune și cei trei tineri scoțând revolverele îi împiedicau de a se mișca, Matlhoné intră ca un fulger în căsuță, luă pe Giacomino și fugi ca un nebun cu copilul în brațe.

Zomba care se juca cu copilul rămase încremenit și eși afară. La un semn al lui Marius își scoase revolverul și se așeză în rând cu stăpânii săi spre a împiedica pe mineri să urmărească pe fugar.

Acesta dispăru în depărtare iar apărătorii cari puseră degetul pe trăgaci, gata să tragă crezură momentul potrivit să bată în retragere.

Atitudinea lor amenințătoare intimidă pe toți și putură să se retragă în voie, luându-se în grabă de pe urma fugarului.

Când fură aproape de el îl văzură gesticulând spre ei; alergară la el și Marius îi zise:

— Trebuie să te pui la adăpost, căci pericolul nu e înlăturat.

— Da !da ! confirmă Jan Bart și fii sigur că te vom proteja.

Raimond, hotărît se puse în fruntea micii coloane. Muntele era la mai puțin de un kilometru și le oferea un adăpost în caz de urmărire.

CAPITOLUL V

Vrăjitoarea din Goyaz

Sierra Vertentes urmează Sierra Santa Rita la poalele căreia e instalat orașul Goyaz.

Și în acest oraș se refugiază fugarii. După multe ore de drum obositor se opriră.

N'aveau provizii; dar mulțumită carabinei vânaseră mai multe păsări pe care le fripseră și le mâncară. Trebuiau să se pregătească pentru popasul de noapte și mai ales să se orienteze spre orașul cel mai apropiat.

Jan Bart, consultând harta dclară că cel mai apropiat era un târg la 50 kilometri în linie dreaptă; puteau ajunge sau trecând muntele, sau scoborând pe celălalt versant.

Concluzia : două zile de mers. Cercetașii își lăsaseră în orașul Magic toate bagajele și caii, cari le erau și mai trebuincioși chiar.

Dar de ce să nu se întoarcă să-i ia ? Nu erau doar implicați în omor !

Hotărîră să poposească unde se aflau și la miezul nopții să se înapoieze pe drumul pe care veniseră, lăsând pe Zomba cu Matthoné și copilul.

Insemna altă noapte de drum dar, în definitiv ajungând în zori, puteau să-și i-a în liniște valizele și caii, să plătească nota la hotel și să se înapoieze.

— La naiba ! Dac'or vrea să ne atace vor avea de furcă ! declară Marius. Nu cumva cred că vrem să le lăsăm lucrurile noastre ?...

— Nici prin gând ! zise Jan Bart. Dar în țara asta în care populația era și așa destul de ostilă, de oarece fiind străini suntem considerați concurenți, acum când trebue să se fi răspândit zvonul despre cele întâmplate trebuie să fim cât se poate de prudenți.

— Să mergem ! conchise Raimond. Și mâine ne vom înapoia aci și vom însoți pe amicul nostru până la cel mai apropiat oraș.

Indianul protestă :

— De ce să vă ocupați atât de mine ? Știu că voi fi persecutat pretutindeni. Cel mai bun lucru e să rămân aci în munți de unde voi căuta s'ajung într'altă țară. Mă îngrijește un singur lucru ! fiul meu !

— Mii de pipe ! vezi bine că nu te putem lăsa ! Ar trebui să luăm copilul și d-ta n'ai consimți pentru tot aurul din lume.

— E drept, admise indianul, nu m'ași putea despărți de el.

— Ei bine, rămâi atunci cu Zomba care știe să te apere în caz când te-ar ataca cineva aci.

— Oh ! mie nu mi-e frică; cu atât mai mult cu cât aci sunt în domeniul vrăjitoarei din Goyaz și ași voi s'o întâlnesc.

— Cred și eu ! Și noi suntem tot atât de curioși s'o vedem, în urma celor ce ne-ai povestit !

Ia întreabă pe Jan Bart dacă nu gândește ca și d-ta în ce privește legendele.

Jan Bart, cam înțepat, replică :

—Dragul meu, desigur că cred în legende și în cazul de față în aceea a nebunei din Goya.

— Haide, zise Raimond, să lăsăm discuțiile și să plecăm.

Căutară un loc mai adăpostit și după ce aprinseră focul, Giacomino fu culcat pe un strat de frunze uscate. Și după ce mâncară în grabă cei trei cercetași porniră înapoi spre orașul magic.

In zori zăriră primele case.

Deși foarte obosiți, hotărîră să nu se oprească.

Cercetașii, intrând în orașul în care toți dormeau, se duseră drept la grajd. Rândușul se deșteptă și văzându-i fu uimit că îndrăsneau să se mai prezinte prin locurile acelea!

Se duse totuși să vestească pe patron, pe când tinerii puneau șaua pe cai și îi legau de un arbore, la câțiva metri de casă.

Patronul rămase și el încremenit, dar Raimond plăti cu generozitate pe când camarazii săi închideau în grabă valizele.

Dar când voiră să iasă, găsiră ușa barată de vre-o doisprezec oameni înarmați până 'n dinți, cari veniseră fiind vestiți de rândaș.

Erau conduși de un individ, care părea să fie primarul localității.

Dar Raimond nu-și pierdu cumpătul și înaintă cu curaj.

— Ce înseamnă asta întrebă el, adresându-se aceluia care părea șeful. Nu cumva aveți pretenția să ne arestați ?

— După cum vedeți, răspunse celălalt aproape amabil, n'am dat nic un ordin în sensul acesta. Dar, voiam să vă interoghez. Ați fost implicați întrun caz grav. Ați favorizat fuga unui indian culpabil de un delict. Trebue să dați socoteală justiției țării.

Marius, roșiu de furie, interveni.

— Aveți pretenția să ne inculpați pe noi într'un delict ? Și mai întâi, vă rog să rectificați cele spuse. N'a fost vorba de un delict ci de un act de legitimă apărare.

Am apărat pe un inocent și nu ne pare rău de gestul nostru.

— Foarte bine, dar declarațiile d-voastre trebuie să le depuneți în biroul meu. Fiți bun și mă urmați ca să mi le repetați acolo.

— Mii de pipe ! exclamă milanezul. Credeți că putem pierde timpul în vorbe de prisos ? Știți că cei trei cercetași italieni, nu se opresc decât atunci când le convine lor ?

Și-acum când știți asta, faceți loc celor trei cercetași !

Și zicând acestea își scoase revolverul din buzunar, fiind imitat și de camarazii săi.

Era mai mult ca sigur că tonul dulceag al acelui presupus primar ascundea un plan fioros. Trebuia cu orice preț să-și deschidă calea printre acei indivizi.

Dar, ca prin farmec drumul se deschise singur, lărgindu-se tot mai mult. Și cercetașii putură trece.

Poate pentrucă primarul, intimidat nu dase ordin să-i aresteze ?

Sau din pricina acelor arme amenințătoare ?

Ordinul veni când era prea târziu.

— Nu-i lăsați să plece !

Cercetașii erau lângă caii lor, când auziră strigând :

— Stați ! sau tragem !

Atunci se întoarseră și întinseră carabinele în direcția polițiștilor. Vovea batjocoritoare a lombardului răsună detunătoare :

— Ați îndrăsni să trageți în cei trei cercetași italieni ? Incercați ! Nici unul din voi nu va mai rămâne în picioare! Nu știți cine sunt cercetașii italieni? vă vom arăta noi!

Cele două sau trei arme îndreptate în contra lor se plecară..

Profitând de acea clipă de șovăire, Jan Bart deslegă caii, pe când Raimond și milanezul țineau încă armele îndreptate asupra polițiștilor nemișcați.

Jan Bart era deja pe cal și la rândul lui îndreptă arma spre polițiști pe când amicii săi dintr'o săritură fură pe cai.

Apoi câte și trei porniră în galop nebun. In spatele lor răsunară câteva detunături primite cu un hohot de râs pe când treceau de ultimele case ale acelui oraș inospitalier, care le procurase totuși senzații bizare și interesante.

In plină zi ajunseră la locul unde lăsaseră pe ceilalți tovarăși și găsiră pe Zomba jucându-se cu copilul pe când Matthoné frigea un iepure, vânat chiar în dimnieața aceea împreună cu altul, care servise la dejun.

Zomba alergă înaintea lor urlând:

— Oho! Păcat voi plecat azi noapte, noi văzut vrăjitoarea din Goyaz.

—A! adevărat? Ați văzut pe vrăjitoare?

— Dar eu n'am spus „vrăjitoarea", ci nebuna din Goyaz, corectă indigenul.

Și văzând că un zâmbet se desena pe buzele lombardului, adăogă grav:

— Da, azi noapte cred că am văzut pe mama lui Giacomino.

Auzindu-și numele, copilașul ridică brusc capul.

— Ai văzut pe mămica?

Indianul îl mângâiă ușor pe cap zicându-i, încurcat.

— Dar nu, Giacomino, vezi-ți de joc. Știi bine că tu nu mai ai mamă. Nu ți-ajung eu?

— Ba da! Tu mă iubești. Și și eu te iubesc! Imi dai tot ce vrea și îmi place foarte mult în munții ăștia. Dar, azi noapte pătucul meu era tare.

Bietul Zomba luă imputarea asupră-și, de oarece el făcuse pătucul micuțului și foarte mișcat, își puse în gând ca în seara aceea să puie o întreită cantitate de frunze uscate.

Copilul se duse iar la jocul lui și indianul le povesti încet cum văzuse noaptea la poalele munților o lumină care se urca și scobora, fugea printre ierburile înalte, urca stâncile, pierzându-se.

Apoi, în tăcerea nopții auziseră un urlet prelungit, asemenea unui vaet, și indianul recunoscuse glasul fostei lui stăpâne.

Jan Bart asculta cu aer grav. Marius mai sceptic, crezu că era vorba de o halucinație.

Intre timp, după ce mâncară se pregătiră pentru noapte Giacomino fu culcat pe un strat foarte gros de frunze uscate. Și stabiliră că, de vreme ce n'aveau de cât patru cai, fiecare dintre certași să facă pe rând cu piciorul câte una din micile etape, care-i despărțeau de orașul apropiat.

Deși păreau cam sceptiți în fața povestirii indianului, tinerii hotărîseră să fie foarte atenți și se observe dacă fenomenul se mai repetă.

Cerul era înstelat și luna strălucea argintând cu razele sale vârfurile dantelate ale stâncilor.

Câteși patru gustau farmecul minunat al nopții, când în fundul văii apăru o lumină.

— Nebuna! strigă indianul, care o zărise cel d'întâi. O luminiță fugea printre arbori, părând că urcă muntele și auziră strigăte prelungi, care păreau vaete sălbatice scoase fără îndoială de vocea unei femei.

Jan Bart apucă mâna lui Marius care era mișcat și îi șopti:

— Ei, acum crezi în legende?

— Nu, cred în realitate! E o femee care strigă și vine spre noi.

Să stăm liniștiți ca să nu ne-audă și poate o vom vedea de aproape. Dar lumina și urletele care păreau că se apropie, schimbară deodată direcția și se îndepărtară.

Cu aceeași mișcare cei cinci oameni cari așteptau înfrigurați, se ridicară.

Trebuie s'o urmărim! propuse Marius.

Indianul tremurând de emeției bâlbâi:

— Nu îndrăsneam să vă propun. Zomba fu lăsat cu copilul și începu o goană nebună spre luminița care dispărea.

Se părea că nu voia să fie ajunsă. Apărea și dispărea deodată, apărând din nou mai departe.

Indianul făcea minuni de echilibristică, sărind din stâncă'n stâncă înaintea celorlalți.

Și deodată, când lumina ce se urca mereu, se ivi pe o culme, se proectă pe cer o umbră lungă neagră. Fantoma se opri.

Cei patru oameni ajunși la vreo douăzeci de metri se temeau ca, speriată la vederea lor, nebună să nu fugă iar.

Dar umbra nu se mai mișca și se distingea acum perfect. Avea haine lungi zdrențuite; era cu părul vâlvoi și ochii săi aveau o privire de bestie fugărită.

Ii văzuse, dar nu se mișca. Lăsase să-i cadă torța aprinsă, care fumega la picioarele ei.

Indianul șopti:

— E ea!

Și precedând pe ceilalți îi căzu în genunchi.

De multă vreme nenorocita nu văzuse figuri omenești și se uita acum cu curiozitate la cele din jur.

— Stăpână! stăpână! bâlbâia indianul. Nu mă recunoașteți?

Sunt servitorul d-voastră, Matthoné. V'am salvat copilul!

Nebuna îl privea fără să înțeleagă. Indianul insista cu disperare.

— Sunt Matthoné, Matthoné! Aduceți-vă aminte! Eu vă recunosc! Sunteți soția lui Francesco Baroni! soția veneratului meu stăpân! V'au ucis soțul, nu vă mai amintiți?

Am văzut pe soțul dv. murind. Eram acolo, legat și neputincios când briganzii au tras asupra lui și a dv. rănindu-vă!

Soțul dv., fiul dv.! insistă el.

— Soțul... fiul... articula cu greutate nebuna. Nici o emoție nu apăru pe chipul ei.

Indianul continuă să insiste. Descrise scena asasinatului. Și termină zicându-i:

— Cunosc pe asasini! Ii-am văzut. se numesc Schultz și Gonzagues.

La acele nume corpul nenorocitei fu sguduit de lungi fiori; erau singurele care o scoaseră din încremenirea.

Și repetă mașinalicește:

— Schultz!... Gonzagues!

— Da Schultz și Gonzagues! Asasinii soțului dv. Eu am ucis pe Schultz!

Atunci nebuna scoase un strigăt de fiară care făcu pe cercetași să se înfioare. Părea că înțelesese.

— Ucis Schultz?

— Da, eu am ucis pe Schultz.

— Tu, ucis pe Schultz ? articula ea din nou, cu o licărire de inteligență.

Și după ce repetă de câteva ori aceste cuvinte se lăsă să cadă la pământ, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

Fu zguduită de sughițuri pe când din gură îi ieșeau cuvinte întretăiate.

— Diamantul albastru... Schultz — Gonzagues... ucis... Giacomino ! Giacomino ! soțul meu...

După un sfert de oră cât dură acea scenă sfâșietoare în care se părea că sărmana femee își recăpătă încetul cu încetul memoria, retrăind spăimântătoarea tragedie, ea se ridică.

Trecu mâinile descarnate pe brațele, pe umerii, pe capul indianului, ca și când l'ar fi recunoscut, și bâlbâi :

— Atunci ești Matthoné ?

Matthoné ? Dar eu cine sunt ?

— O ! stăpână ! Sunteți soția iubitului meu stăpân !

— Nu ! nu sunt soția stăpânului tău... sunt nebuna... nebuna din Goyaz ! Toți fug de mine. Toți se tem ! Și tu nu te temi ! Și cine sunt oamenii ăștia ? Lor nu le e frică ?

— Sunt amici, stăpână ! atunci vă amintiți ? Vă aduceți aminte de mine ?

— Nu mi-aduc aminte de nimic. Totuși numele tău... numele tău !...

Așteaptă !... Dar e așa mult de atunci ! Era în altă lume... o lume care nu mai e. Acum sunt o fantomă care rătăcește prin munți.

Dar, dacă nu ți-e frică, vino cu mine.

El se lasă să fie luat de mână de nebuna care literalmente se rostogoli pe celălalt versant, după ce ridică de jos torța ei încă aprinsă.

Repeziciunea cu care scobora era fantastică. Părea că avea aripi și că nimic n'o putea atinge.

Cei patru oameni încercau să se ție după dânsa. Și deodată nebuna dispăru într'o crăpătură largă din stâncă, târând pe indian după ea.

Cercetașii, urmând-o, se afundară într'un fel de coridor strâmt.

Se găseau într'o grotă unde nebuna se opri, puse torța într'un colț și zise :

— Sunteți în casa mea !

Și râse cu un hohot ce nu se mai sfârșea și care o zguduia din cap până'n picioare.

Apoi avu o nouă criză de lacrimi. Și ca și prima oară, după ce-și uscă lacrimile, se apropiă de Matthoné, îl pipăi și murmura :

— Ești Matthoné... Matthoné... servitorul... diamantul albastru.

Deodata, ca apucată de teamă se plecă spre fundul grotei și ca și când ar fi voit să se apere de inamici nevăzuți, începu să urle:

— Inapoi! înapoi! Eu știu unde e diamantul albastru... Nu-l veți avea... e al soțului meu...

Nu vă voi spune nici odată unde e! E al meu! E al meu!

Plângea striga se văeta și în zadar cercetașii căutau să se apropie de ea și s'o liniștească.

Nu vedea și n'auzea nimic, dar striga și urla de spaima. Trecu apoi și acea criză.

Și văzând pe indian, care zdrobit de emoție, căzuse pe pământ cu capul între mâini, plângând ca un copil, îi mângâia mâna slabă zicând:

— Matthoné.... Matthoné... nu plânge.... Eu știu unde e diamantul albastru.... si-l vei avea tu... numai tu!

CAPITOLUL VI.

IN CAUTAREA DIAMANTULUI

Provincia Goyaz din Brazilia prezintă o vegetație deosebită deaceea care se găsește spre nord-est, de oarece produce aproape aceeași vegetație ecuatorială ca aceea din regiunea Amazonului.

Vastele sale câmpii constituesc zona așa numitelor Pantannes, păduri tropicale care mărginesc toate cursurile de apă și înconjoară toate bălțile, — uneori imense, — din această regiune.

Pe marginea apelor, pretutindeni se întind frunzișurile în evantai ale palmierilor de ceară sau „Caranda", ale arborilor de cocos și altor arbori tropicali.

Bălțile sunt acoperite de trestii de bambus și terenurile umede produc ferigele arborescente.

Depărtându-se de apă, natura solului se modifică și se transformă în savană, cunoscută sub numele de „pampas".

In vizuina nebunei avea să se petreacă ceva cu adevărat fantastic.

Cei patru oameni, luându-se după nebună, lăsaseră mult în urmă pe Zomba și pe copil.

Absorbiți de cele ce vedeau, uitaseră cu totul pe cei doi.

Li se părea că trăesc într'un vis, Jan Bart se vedea transportat în plină legendă, ca acelea care se povestesc seara, când suflă vântul și face să pâlpâie lumina slabă a lămpilor trecând pe sub ușile rău închise.

Acum nebuna dansa un fel de dans fantastic în mijlocul celor patru oameni ipnotizați și striga lui Matthoné, pe care îl mângâia cu mâinile ei osoase:

— Da, Matthoné... eu știu unde e diamantul și ți-l voi da numai ție! Soțul meu a murit și numai tu ai încercat să'l salvezi! Tu'l cunoșteai! Știai că era bun! Și tu îl iubeai!

Matthoné plângea. In zadar voia s'o facă să înțeleagă că-i salvase copilul, că se va duce să'l caute și să i'l aducă...

Nefericita nu înceta de a vorbi.

— Giacomino... Giacomino... nu știu de cine vorbești n'am cunoscut nici un Giacomino!

Matthoné era dezolat.

Marius propuse:

— Dacă ne-am duce să luăm copilul?

— Nu! se rugă Matthoné. Nu vreau, nu vreau s'o vadă în halul ăsta! Mai bine să n'o mai vadă niciodată!

Și totuși eu sper încă să-și recapete rațiunea.

Nebuna care părea cufundată în gânduri, se ridică deodată ca împinsă de un resort.

— Ce spui, Matthoné? Vreau să știu!

Dar, fără tranziție adăogă:

— Nu! te opresc să vorbești! Numai eu am dreptul! Sunt stăpâna ta! Ești servitorul meu: mă vei asculta! Trebue să mă urmezi pretutindeni înțelegi? Trebuie să mă urmezi și vei fi mulțumit:

Il luase iar de mână și voia să plece, când trecând pe lângă cercetași îi privi lung.

Nu-și mai amintea de ei.

Spăimântată întrebă:

— Cine sunt oamenii ăștia? Matthoné ,spune-mi cine sunt.

— Amici stăpână! amici devotați, cari vă vor apăra dacă va trebui.

— Mie nu mi-e frică de nimic! Nebuna din Goyaz nu se teme de nimeni! Alții se tem de ea!

Tinerii, pe cari aventura îi interesa în cel mai mare grad nu știau cum să facă să nu lase pe indian să se ducă singur cu nebuna. Și Raimond, încercă, blajin, s'o convingă:

— Doamne, vă vom apăra împotriva lui Gonzagues!

— Gonzagues! Gonzagues!

Urletele de teroare, reîncepură. Trase pe tineri de mânecă, unul după altul.

— Da! Da! veniți, căci acum mi-e frică! Veniți toți! Apărați-mă! nu veți regreta că m'ați urmat.

— Unde ne conduceți?

— Dar, v'am spus! Să căutăm diamantul albastru! Eu știu unde e!

Și eși din grotă urmată de cei patru oameni.

Scoborîră din nou muntele. La vreo douăzeci de metri înainte lor, cu torța în mână, nebuna sărea cu o agilitate extraordinară din stâncă 'n stâncă, oprinu-se numai ca să-i îndemne s'alerge după ea, spunându-le că timpul era prețios.

Cursa dură două ore. Nu era încă ziuă când ajunseră în marginea savanei. Și după o jumătate de oră pe malurile Araguaya-ului.

Pădurea se întindea bogată dealungul malurilor, iar apele fluviului străluceau ca o oglindă de argint sub razele lunei.

Nebuna o luă în susul apei, dispărând uneori printre ierburile înalte, ca și când ar fi căutat ceva.

Apoi flacăra torței reîncepea să fugă înaintea lor cu o repeziciune fantastică.

La un moment dat rămase ascunsă mai multe minute și cercetașii începuseră să fie îngrijorați, când o văzură din nou apărând.

— E aci! zise ea. Nu vă fie frică și urmați-mă!

Reluă mâna lui Matthoné afundânduse cu el printre ierburile înalte care înaintau până 'n marginea apei adânci.

Tineri o urmau, întrebându-se dacă nu vor cădea cumva în valurile fluviului.

Aveau impresia că picioarele li se afundau în ceva moale elastic.

Dar mergeau mereu înainte. La doi metri înaintea lor mergeau cele două umbre.

Acum erau siguri că apa curgea pe sub ierburile dese, care împletindu-se între ele formau un fel de punte suspendată.

Arborii își întindeau ramurile printre ierburi și formau o boltă deasupra capetelor lor.

La un anumit punct văzură apa sclipind și o barca joasă, care se clătina pe luciul ei.

Nebuna și Matthoné intraseră deja într'însa și cei trei cercetași nu ezitară să-i imite.

Femeea puse torța într'un inel, înfipt în bordajul bărcii și luând din fundul ei o prăjină lungă, începu s'o împingă cu un fâșâit de mătasă.

Curentul destul de puternic îi târî în mijlocul fluviului.

— Unde mergem ? întrebă Marius.

— E prudent ceeace facem ? întrebă Raimond.

Dar Jan Bart, care era încântat de acea fantastică aventură le zise încet :

— Lăsați-o ! Lăsați-o! Suntem în barcă. Ce-avem de temut ?

Dac'om cădea în apă, vom eși înnot. Și cine știe ce-o să vedem !...

Nebuna stând în picioare, și profilându-se fantastic, sta dreaptă la prora bărcii.

Matthoné ședea lângă ea ținând-o de rochie de teamă să nu se arunce în apă.

Dar nebuna n'avea astfel de intenții.

Ochii ei străluceau în mod extraordinar.

Privea în fundul apei ca și când ar fi așteptat să descopere piatra strălucitoare, pe care o căuta cu atâta înfrigurare.

Și la întrebarea italianului râse în mod convulsiv.

— O! nu încă! Nu fiți așa de grăbiți. Fluviul e plin de pietre prețioase, dar aceea pe care o căutăm noi valorează cât toate la un loc. Știu de câtva timp unde e și o vom găsi, fiți siguri !

Barca înaita târîtă de curent. Dar tufișurile care mărgineau fluviul deveneau din ce în ce mai dese și malurile se apropiau.

La un moment dat apa care avea o lărgime de 500 de metri se îngustă ajungând la 20 de metri și ramurile arborilor erau atât de lungi în cât se atingeau între ele de la un mal la altul.

După câteva minute navigau pe sub o adevărată boltă de frunze pirntre care razele soarelui ce abia răsărise nici nu pătrundeau.

Și totuși acolo dedesubt era o căldură înăbușitoare.

Mii de păsărele trezite începură să cânte.

Cercetașii nu observau însă nimic căci toată atenția lor era concentrată asupra acelei expediții condusă de o nebună.

La drept vorbind, nu credeau în reușita ei, dar erau curioși să vadă sfârșitul.

Se gândeau și la Zomba părăsit colo în munți, împreună cu copilul, dar nu erau îngrijați știind că nu-i amenința nici un pericol.

Pădurea devenea tot mai deasă și barca abia înainta, se împiedică de ramuri, se prindea printre ierburile încâlcite.

Nebuna o scotea cu o îndemânare extraordinară stând mereu în picioare la proră.

Dar, deodată întinse mâna cu un strigăt de teroare.

Cercetașii săriră în picioare și văzură în umbră lucind doi ochi, care îi fixau.

Luară carabinele fără să știe tocmai bine cărei specii de animal aparțineau acei ochi.

Dar Marus afirmă cu convingere:

— Un jaguar!

Nebuna cu ajutorul prăjinei, imobilizase barca.

Splendida fiară, ceva mai mică de cât un tigru, îi aștepta la vreo zece metri, gata să se repeadă asupra lor, la trecerea bărcii.

— Mii de pipe! vânătoarea e interesantă!

Ochii ăștia strălucesc mai mult chiar de cât faimosul diamant din Goyaz!

— Inainte, Marius! zise Jan Bart, luând pușca la ochi. Și să nu greșim ținta, căci furia animalului ar fi teribilă.

— Să tragem toți odată! comandă Raimond.

Și liniștit ca și când ar fi executat un exercițiu de tir de vreun bâlci oarecare, strigă:

— Foc!

Trei detunături se contopiră într'una singură pe care ecoul o repetă câteva secunde.

Jaguarul se rostogoli din arborele în care se ascundea și căzu în apă.

— Inainte! Strigă nebuna care privise cu înfrigurare acea scenă. Şi cu prăjina împinse înainte barca, atingând în trecere corpul fiarei care plutea la suprafaţa apei.

Cercetaşii o prinseră şi o urcară în barcă; corpul animalului se zbătea în ultimile convulsiuni.

Femeea continua să-şi croiască drum printre ierburi şi ramurile încâlcite.

Deodată, o lumină orbitoare îi inundă pe toţi. Eşeau din penumbra acelui tunel de verdeaţă, sub care mergeau de o jumătate de oră.

Dar excesiva rapiditate a curentului făcea să se presupuie apropierea unei cataracte.

Trebuia să fie atenţi ca să poată evita primejdia de a-şi rupe oasele.

Nebuna cunoştea desigur acel pericol, de oarece, luând din fundul bărcii o scândură lungă şi netedă ca o lopată se servi de ea ca să îndrepte barca spre malul din dreapta.

Şi tinerii constatară cu satisfacţie că fluviul devia într'un canal natural străbătând câmpia.

Barca intră în canal încetinându-şi mersul.

Acum nebuna, îngenuchiată la proră, cu ochii fixi privea apa al căeri fund de vreo câţiva metri adâncime se vedea cu o extraordinară claritate.

Albia nisipoasă era presărată de mii de pietricele strălucitoare. Erau diamante veritabile, sau bucăţi de mică ? Cine ştie !

Insfârşit, barca se opri într'un soi de baie formată de apă în interiorul malului.

Atunci cei patru oameni se aplecară şi ei peste bordaj ca să vadă ceeace atrage astfel privirile nebunei.

Şi deodată tresăriră.

La un metru adâncime, strălucea în mii de focuri ceva de mărimea unei nuci. Părea o piatră albastră.

Razele soarelui se reflectau în ea şi căzând oblic deviau în apă asemenea unor fulgere.

— Colo ! colo ! diamantul Araguaya-ului ! striga nebuna întinzând mâna spre piatra care sclipea pe stratul de nisip.

Era cu putinţă ? Acela era diamantul, cauza inocentă a unei tragedii ?

Și nici unul nu se pleca spre a se încredința.

Nebuna continua să urle victorioasă :

— Colo! colo! vedeți cum lucește ?

E diamantul soțului meu !

Nimeni nu l'a putut găsi! Numai eu l'am descoperit și l'am ascuns aici ca să nu vie nimeni să mi'l ia !

E al tău, Matthoné. Ia-l !

Și văzând că nu se mișca :

— Cum ? Nu îndrăznești să intri în apă ? Nu cutezi să-l iei? Ți-e frică să nu te ardă?

L'ai meritat, căci numai tu iubeai pe soțul meu! Ia-l, ți-l dau !

Nimeni nu era în stare să facă o mișcare ca să puie mâna pe faimoasa piatră.

Și deodată se petrecu ceva ciudat. Nebuna, cu o împunsătură de prăjină puse barca pe uscat. Apoi, ca să debarce puse piciorul pe trupul jaguarului: atingând clavicula, capul se mișcă, ochii întredeschiși sclipiră și ochii dementei întâlniră ochii fără viață ai animalului.

Ce ce petrecu în mintea nenorocitei ?

Se plecă asupra animalului și scoțând din haină un cuțit lung și tăios, începu să-i jupoaie pielea.

O priveau fără s'o întrerupă din strania ei ocupație, căci ar fi fost primejdios, atât de mare era furia cu care proceda.

Și cu un gest triumfător ridică pielea însângerată, al cărei cap lăsa să se vadă ochii strălucitori ca doi cărbuni.

Ținând în mână capul acela, care părea că face o strâmbătură oribilă, sări însfârșit, pe mal.

Apoi fugi printre arborii seculari.

Cercetașii fugiră după ea ca s'o oprească.

Nu voiau s'o lase să fugă astfel fără a încerca măcar s'o îngrijească și să-i redea rațiunea.

Dispărură toți printre arbori, pe când Matthoné rămas singur, atras de piatra misterioasă, sări în apa ce-i ajungea până la brâu, ținându-se ca un bețiv de ierburile ce eșeau din fluviu.

Văzu piatra și se aplecă s'o ia, dar fără grabă ca și când s'ar fi temut să nu dispară.

O închise în mână și o scoase afară din apă. Atunci o privi bine și o văzu lucind în mii de focuri.

Și nebun de bucurie, strigă:

— Il am! Il am! Am găsit diamantul albastru!

Cercetașii se întorceau decepționați, din pricină că nu putuseră găsi pe nebună, care dispăruse prin desișul pădurii, ducându-se Dumnezeu știa unde.

Văzură pe Matthoné luând piatra și îi auziră strigătul. Examinară cu deamănuntul piatra, apoi i-o înapoiară.

— Intr'adevăr! e de mare valoare! afirmă Jan Bart.

— Mii de pipe! Nu vom uita niciodată împrejurările în care am găsit-o!

— Din nefericire am pierdut urma sărmanei nebune!

— Pierdută! strigă Matthoné. Dar diamantul acesta nu e al meu. E al fiului său! Trebuie s'o regăsesc cu orice preț ca să-i înapoiez copilul. In unele momente părea că raționează. De pildă când își amintea de soțul său. Ați observat? Poate că vederea fiului său ar putea-o vindeca!

— Mă îndoesc, obiectă Jan Bart. In orice caz, dragă Matthoné vei putea acum să crești mai ușor pe fiul d-tale adoptiv.

— Nu, e fiul nebunei și trebue să-și regăsească mama.

— Ințeleg că vrei s'o regăsești, dar în timpul acesta copilul ne așteaptă cu Zomba!

Imi pare mai prudent, în primul loc, să ne întoarcem la dânșii.

— Da, confirmă Raimond. Pune într'un buzunar bine închis diamantul și să plecăm.

După câteva minute, porneau în susul fluviului Araguaya. Și atunci își deteră seama cât se depărtaseră de locul unde lăsaseră pe copil și pe negru!

Aveau de mers toată ziua, ba chiar poate și toată noaptea!

Și pentru prima oară, ca și când atunci s'ar fi deșteptat dintr'un vis, își deteră seama ce imprudență comiseseră, lăsându-i astfel singuri atâta timp!

Soarele apunea, când Jan Bart luând înaintea prietenilor săi se așeză jos sau mai bine zis căzu, cedând oboselei.

Nici nu-și aduseseră măcar aminte, de optsprezece ore de când rătăceau, că trebuiau să mănânce.

Dar, în regiunile acelea era ușor să găsească cu ce să se ască și după o jumătate de oră, mancară cu poftă trei ri împușcate în pădure și fripte între două pietre.

Nu erau prea gustoase, dar cei patru oameni se mulțumiră căci îngrijorarea lor sporea mereu.

Și presimțirea nu-i înșelase.

Când, la miezul nopții, ajunseră în fața adăpostului în care lăsaseră pe Zomba și pe Giacomino, fură surprinși nevăzând pe negru așteptând, cum credeau, la intrare.

Pătrunseră în grotă... Era goală!

Zomba și Giacomino dispăruseră!

Citiți urmarea în fascicula No. 40 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 8 Iulie

PADUREA MISTERIOASA

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI